Edit with WPS Office

Letter to Comrade D.N. Aidit on the Question of the Survivals of Feudalism and the National Front

(February 16, 1953) J.V. Stalin

భూస్వామ్య విధాన మనుగడ మరియు జాతీయ సంఘటన (నేషనల్ ఫ్రంట్) ప్రశ్నపై కామ్రేడ్ D.N. ఐదిత్ కు లేఖ.

(1953, ఫిబ్రవరి 16) **J.V. స్టాలిన్**

ఉపోద్ఘాతం

ఇండోనీషియా కమ్యునిస్టు పార్టీ కార్యక్రమాన్ని తిరిగి వ్రాయడానికి సంబంధించి స్టాలిన్ మరియు D.N. ఐదిత్ ల మధ్య జరిగిన సుదీర్ఘమైన అభిప్రాయాల మార్పిడిలో భాగం ఈ లేఖ.

(1) 1949లో డచ్ వారు వదిలి వెళ్ళినతరువాత కూడా నెదర్లాండ్ యొక్క వలసగా కొనసాగే విధంగా ఇండోనేషియా వలస హోదా కొనసాగటాన్ని స్టాలిన్ వివరించాడు. ఇండోనేషియాలోని భూస్వామ్య అవశేషాల లక్షణాలను స్టాలిన్ ఈ దిగువనిచ్చిన లేఖలో విశదీకరించాడు. ఈ పరిశీలనలు భారత దేశంతో సహా అర్ధవలస మరియు పరాధీన సమకాలీన దేశాలకు ఉపయోగకరంగా ఉంటాయి. భూస్వామ్య అవశేషాలు/ అర్ధ భూస్వామ్య విధానం ఒక దేశంలో ఉనికిలో ఉండడాన్ని నొక్కి చెప్పడానికీ, భూస్వామ్య విధానం మొత్తంగానే ఇంకా ఉనికిలో ఉన్నదని చెప్పడానికీ మధ్య వ్యత్యాసాన్ని కొనసాగించవలసిన అవసరాన్ని స్టాలిన్ నొక్కిచెప్పాడు. భారత దేశంలో చర్చలకు దీని ప్రాముఖ్యత ఉంది. కానీ భారత దేశం లోని భూస్వామ్య విధాన అవశేషాల లోని ప్రతి మార్పునూ(1793 శాశ్వత పరిష్కార చట్టం, 1857 మొఘల్ భూస్వామ్య విధాన ఓటమి, 1950 భూసంస్కరణలూ) భూస్వామ్య వ్యవస్థ అవశేషాలు ముగిసినట్లుగానూ, గ్రామీణ రంగంలో పెట్టుబడిదారీ విధాన విజయం గానూ సంస్కరణవాద వామపక్షవాదులు అంచనా వేసిన విషయాన్ని గమనంలోకి తీసుకోవడం కూడా ముఖ్యం. 1950ల నాటి భూసంస్కరణలు ధనవంతులైన పై 15% భూస్వాములు, ఈ 15% పొందికలో(కూర్పులో) మార్పు వచ్చినప్పటికీ సంస్కరణలకు ముందు ఎంత శాతం మొత్తంలో భూమిని కలిగి ఉన్నారో అంతే శాతం మొత్తంలో భూమిని కలిగి ఉన్నపరిస్థితిని సంరక్షించినందున, ఆవిధంగా గ్రామీణ ప్రాంతాలలో భూస్వామ్య విధానాలను సంరక్షించినందున, భూస్వామ్య విధానంలో భూమిపై గుత్తాధిపత్యాన్ని గురించి స్టాలిన్ ఇచ్చిన వివరణకు, భారత దేశం విషయంలో ప్రత్యేక విలువ వుంది. అదే విధంగా గ్రామీణ సంబంధాలలో కౌలు ద్వారా పెద్ద మొత్తంలో భూస్వామికి వస్తు రూపంలో కౌలును చెల్లిస్తున్న; కౌలును వెట్టి చాకిరి రూపంలో భూస్వామికి చెల్లిస్తున్న; అంతేకాక రైతు అప్పుల ఊబిలో కూరుకు పోయి బానిసత్వం అనుభవిస్తున్న అనుభవం, స్టాలిన్ వివరించినట్లు భారతదేశంలో ఉంది. వీటికి తోడు భూస్వామ్య విధానానికి ముందున్న కుల వ్యవస్థ, అలాగే గిరిజన వ్యవస్థల అవశేషాలు విస్తృతంగా ఉనికిలో ఉండడం వలన భారతదేశం అదనంగా బాధపడుతున్నది. వర్తమాన భారత దేశంలో విస్తృత స్థాయిలో భూస్వామ్య వ్యవస్థ అవశేషాల మనుగడ యొక్క వాస్తవికతను స్టాలిన్ లేఖ నిర్ధారిస్తుంది.

Edit with WPS Office

విజయ్ సింగ్.

Reference: 1. revolutionarydemocracy.org/archive/cpindonesia.htm

కామ్రేడ్ D.N. ఐదిత్ కు

1953, జనవరి 13వ తేదీ మీ లేఖను నేను అందుకున్నాను. మన తదుపరి సమావేశం వరకు దీనిని ఆపి ఉంచడం సాధ్యమేనని నేను అనుకున్నందున, నేను మీకు జవాబు (ప్రత్యుత్తరం) ఇవ్వాలని అనుకోలేదు. మీ సహచరులు సమాధానం కోసం ఎదురు చూస్తున్నారని నేను తరువాత తెలుసుకున్నాను. అందుచేత మన తదుపరి సమావేశం వరకు ఆగకుండా మీకు జవాబు (ప్రత్యుత్తరం) ఇవ్వాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

(1). రైతాంగ సమస్య.

రైతాంగ సమస్యపై మన మధ్య ఇంకేమాత్రమూ విభేదాలు లేవనేది స్వాగతించవలసిన విషయం. మనమధ్య విభేదాలు లేకపోవడమే కాదు మనమధ్య ఈ సమస్యపై అపార్థాలు కూడా ఉండకూడదని నేను అనుకుంటున్నాను. మీ లేఖలోని "రైతాంగం మధ్య మా పనిని, అంటే భూస్వామ్య విధానాన్ని రద్దుచెయ్యడాన్ని మేము మా ప్రధాన కర్తవ్యంగా స్వీకరిస్తాము" అనే ఒక భాగం నా మనస్సులో ఉంది. అలా అనుకోవడం తప్పే ఐనప్పటికీ ఇండోనేషియాలో 100 శాతం పూర్తిగా భూస్వామ్య విధానం ఇంకా ఉనికిలో ఉన్నదని ప్రజలు అనుకునే అవకాశం ఉన్నందున ఈ వాక్యం అపార్థానికి తావిచ్చే అవకాశం ఉంది. 1917 అక్టోబరు విప్లవానికి ముందు రష్యాలోనూ, చైనాలో, జనతా ప్రజాతంత్ర దేశాలలో భూస్వామ్య వ్యతిరేక విప్లవం ప్రారంభానికి ముందు గానీ 100 శాతం భూస్వామ్య విధానం లేనట్లే ఇండోనేషియాలో కూడా 100 శాతం భూస్వామ్య విధానం లేదనీ, ఉండలేదనీ మన మధ్య సంభాషణ సమయంలో నేను మీకు ఇప్పటికే చెప్పాను.

అప్పుడు ఆ దేశాలలో ఎంతమేరకు భూస్వామ్య విధానం ఉనికిలో ఉన్నది మరియు ఇప్పుడు ఇండోనేషియాలో ఉనికిలో ఉన్నది అని అడగవచ్చు. అక్కడ 100% భూస్వామ్యవిధానం లేదు కానీ ముఖ్యమైన అనేక భూస్వామ్య అవశేషాలు ఉన్నాయి. 1917లో భూస్వాములకు వ్యతిరేకంగా రైతాంగాన్ని పోరాటానికి సిద్ధం (చైతన్యవంతులను చేస్తున్నప్పుడు) చేస్తున్నప్పుడు రష్యా కమ్యూనిస్టులు భూస్వామ్యవిధాన ఆవశేషాల ఉనికిని గురించి మాట్లాడారు. "వ్యవసాయ సంస్కరణలను" ముందుకు తీసుకు వెళుతున్నప్పుడు కూడా వారు భూస్వామ్యవిధాన ఆవశేషాల ఉనికిని గురించి ప్రస్తావించారు. ఇండోనేషియాలో కూడా అదే జరుగుతున్నదని నేను అనుకుంటున్నాను, అందు చేత కార్యక్రమ ముసాయిదా తయారు చేసేటప్పుడు భూస్వామ్య విధాన నిర్మూలన సూత్రాన్ని మరింత ఖచ్చితమైనదిగా ఉండటానికి భూస్వామ్య విధాన అవశేషాల నిర్మూలన సూత్రంగా మార్చాలి.

ఈ భూస్వామ్య విధాన అవశేషాలు ఏవి, వాటి సారం ఏమిటి, అనే ప్రశ్న ఉత్పన్నమౌతుంది (వస్తుంది)?

మొదటి స్థానంలో, రైతులు సాగు చేసే భూములను గుత్తాధిపత్యంగా స్వాధీనం చేసుకోవడానికి పెద్ద భూస్వాములకు ఉన్న హక్కు, స్వంత భూమి లేకపోవడం ఉన్నాయి. ఆ కారణంగా సాగు కొరకు భూస్వాముల నుండి భూమిని కౌలుకు తీసుకోవడమే (భూస్వామ్య విధానంలో భూమిపై భూస్వాముల గుత్తాధిపత్యం) తమ పేదరికానికి కారణమని అత్యధిక రైతాంగం చూడలేకపోవడం జరుగుతున్నది.

Edit with WPS Office

రెండవ స్థానంలో అవి, కౌలును వస్తు రూపంలో చెల్లించడం, ఇది రైతులు ఉత్పత్తి చేసిన పంటలో గణనీయమైన భాగంగా ఉంటుంది మరియు ఇది మెజారిటీ రైతులను దరిద్రంలోకి నెడుతుంది.(భూస్వామ్య విధానంలో కౌలును వస్తు రూపంలో చెల్లించడం బాధ్యతగా ఉంది)

మూడవ స్థానంలో అవి, మెజారిటీ రైతులను బానిసల స్థాయికి దిగజార్చే ఆదిమ రైతు పరికరాలతో భూస్వాముల భూములలో పని చెయ్యడం ద్వారా కౌలు చెల్లించే పద్ధతి. (భూస్వామ్య విధానంలో వెట్టి)

చివరగా, చాలా మంది రైతులు విపరీతమైన అప్పులలో మునిగి, దివాలా తీసిన రైతులుగా భూస్వాముల బానిసల స్థాయికి దిగజారడం. (భూస్వామ్య విధానంలో "రుణ బానిసత్వం")

భూస్వామ్య విధానం యొక్క ఈ అవశేషాల ఉనికితో సంభవించిన వ్యవసాయరంగంలో సాంకేతిక వెనుకబాటుతనం, మెజారిటీ ప్రజలు దారిద్ర్యంలో చిక్కుకోవడం, అంతర్గత విఫణి (మార్కెట్) కుంచించుకుపోవడం, దేశాన్ని పారిశ్రామికీకరించడం అసాధ్యం కావడం వంటి పరిణామాలు అందరికీ తెలిసిందే.

అందుచేత భూస్వామ్య విధానాల అవశేషాలను నిర్మూలించడం, భూస్వామ్య వ్యతిరేక వ్యవసాయ విప్లవాన్ని అభివృద్ధి చెయ్యడం, భూ యజమానులకు నష్టపరిహారం చెల్లించకుండా భూములను వ్యక్తిగత ఆస్తిగా రైతులకు పంచడం, కమ్యూనిస్టుల తక్షణ కర్తవ్యం.

భూమిని జాతీయం చెయ్యడాన్ని తాత్కాలికంగా విరమించడం, భూస్వాముల భూమిని రైతులకు వ్యక్తిగత ఆస్తిగా పంచడం వ్యవసాయ రంగ అభివృద్ధిలో సోషలిస్టు అవకాశాలను వదులుకోవడం కాదా? అనే ప్రశ్న తలెత్తుతుంది. కాదు అలా కానే కాదు.

భూస్వాముల భూములను రైతులకు పంచడం ద్వారా కాకుండా ప్రత్యక్ష మార్గంలో భూములను జాతీయం చెయ్యడానికి అనువుగా ఈ దిగువ సానుకూల పరిస్థితులు ఉన్నందున రష్యాలో అది సాధ్యమయ్యింది. a) భూమిపై వ్యక్తిగత ఆస్తి సూత్రం రష్యా రైతాంగంలో తగినంత ప్రాముఖ్యత పొందకపోవడమే కాక భూమి యొక్క క్రమానుగత విభజన జరగడంతో రైతాంగ ఉమ్మడి ఆర్థిక వ్యవస్థ రష్యాలో ఉనికిలో ఉన్న కారణంగా చాలా మంది రైతులలో ఈ (వ్యక్తిగత ఆస్తి) భావన కొరవడింది; b) రైతాంగం, వారిలో ఎక్కువ భాగం తమకు తాముగా "భూమి ఎవరికీ చెందినది కాదనీ, భూమి భగవంతునిదనీ, ఈ భూమికి చెందిన ఫలాలు భూమిపై శ్రమించేవారికి చెందినవని" భావించారు; c)రైతాంగం యొక్క నమ్మకాన్ని చూరగొన్న దేశం లోని బలమైన కార్మికుల పార్టీ, బోల్షివిక్ లెనినిస్ట్ పార్టీ భూమిని జాతీయం చేయడానికి నిలబడి, భూమిని జాతీయం చెయ్యడానికి ప్రచారం నిర్వహించింది; d) బలమైన రైతాంగ పార్టీ సోషలిస్టు రివల్యూషనరీ పార్టీ దాని పెటీ బూర్జువా మరియు భూస్వామ్య లక్షణాలు ఏమైనప్పటికీ భూమిని జాతీయం చెయ్యడానికి నిలబడి, ప్రచారం కూడా చేసింది. ఇవన్నీ కూడా రష్యాలో భూమిని జాతీయం చేయాడానికి సానుకూల పరిస్థితులను సృష్టించాయి.

జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలలో పరిస్థితి దీనికి భిన్నంగా ఉంది. ఈ సానుకూల పరిస్థితులు వాటిలో లేకపోవడమే కాదు దానికి భిన్నంగా వ్యక్తిగత ఆస్తిగా భూ యాజమాన్యం అనే సూత్రం రైతాంగ జీవితంలో ఎంత లోతుగా వేళ్ళూనుకున్నదంటే భూయజమానుల ఎస్టేట్లను రైతాంగ వ్యక్తిగత ఆస్తిగా పంపిణీ చెయ్యడం తప్ప మరే ఇతర వ్యవసాయ విప్లవ రూపాన్నీ వారు కనీసం ఊహించనైనా ఊహించలేరు. భూమిని జాతీయం చెయ్యడమంటే తమ యాజమాన్యం లోని భూమిని రైతాంగం నుండి లాక్కుని జాతీయం చేస్తున్నారని వారు భావించినందున భూమిని జాతీయం చెయ్యాలి అనే నినాదానికి సంబంధించినంత వరకూ రైతుల వైఖరి ఉదాసీనంగానో లేదా గొప్ప

Edit with WPS Office

అపనమ్మకంతోనో కూడుకున్నది. అందుకు భిన్నంగా ఆ దేశాలలో భూమిని జాతీయం చెయ్యడానికి, వ్యవసాయ రంగ అభివృద్ధిలో సోషలిష్టు అభివృద్ధికి (ప్రత్యక్షంగా) నేరుగా వెళ్ళడానికి బదులుగా భూయజమానుల భూములను పంచే చుట్టు మార్గంలో వెళ్ళాలి.

యూరపులోని జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలలో వ్యవసాయక విప్లవం ప్రారంభమైనప్పటి నుండి ఏడూ లేదా ఎనిమిది సంవత్సరాలు గడిచాయి. భూ యజమానుల భూముల పంపకం ఈ కాలంలో అక్కడ ఎందుకు దారితీసింది, ఇది ఏ ఫలితాలను ఇచ్చింది? వ్యవసాయక విప్లవం రైతాంగం మధ్య భేదభావాలను అంతం చెయ్యలేదని అందుకు భిన్నంగా రైతాంగాన్ని పేద రైతులు (మెజారిటీ), మధ్య తరగతి రైతులు (25-30 శాతం), ధనిక రైతులు (5-10 శాతం) గా మూడు భాగాలుగా విభజించిందనీ, ఇటీవల అది మరింత తీవ్రతరం అయ్యిందనీ మొదటగా గుర్తించాలి. ఇంకా వ్యవసాయక విప్లవం ద్వారా తాము అందుకున్న భూమి ఒక్కటే వారి భౌతిక పరిస్థితుల మెరుగుదలకు సరిపోదనీ, దీని కోసం వారికి పశువులు, పరికరాలు, తగిన మొత్తంలో విత్తనాలు మరియు వ్యవసాయ యంత్రాలు అవసరం పడతాయని పేద రైతులు అంగీకారానికి వచ్చారు. అయితే రైతులు ఈ విషయాలన్నిటిలోనూ పెద్ద కొరతను ఎదుర్కొన్నారు. అందుచేత రైతుల చిన్న భూఖండాలను, వారి పరికరాలను ఒకే పెద్ద విస్తీర్ణం లోని పెద్ద-స్థాయి సహకార వ్యవసాయ క్షేత్రంలో కలపాలనీ, ట్రాక్టర్లు, నూర్పిడి యంత్రాలు మరి ఇతర వ్యవసాయ యంత్రాల రూపంలో ప్రభుత్వ సహకారం కావాలనే నిర్ణయానికి శ్రమజీవులైన రైతులు వచ్చారు. మరొక మాటలో చెప్పాలంటే శ్రమజీవులైన రైతులు సమిష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాల మార్గాన్ని, సోషలిస్టు అభివృద్ధి మార్గాన్ని పట్టారు.

భూమిని జాతీయం చెయ్యడానికి సంబంధించి అందుకు సిద్ధం చెయ్యడం ప్రారంభమయ్యింది, ఆ దేశాలలో ఒక ప్రత్యేక పద్ధతిలో భూమిపై వ్యక్తిగత యాజమాన్య హక్కును పరిమితం చేస్తూ, భూముల కొనుగోళ్ళనూ, అమ్మకాలనూ కష్టం చేస్తూ లేదా పూర్తిగా నిషేధం చేస్తూ ప్రత్యేక చట్టాల శ్రేణిని ప్రకటించడం చేస్తున్నారు. ఆ దేశాలలో భూమిని జాతీయం చేస్తున్న మార్గం ఇది.

వ్యవసాయ విప్లవం యొక్క మరియు భూయజమానుల భూములను పంపకం ద్వారా యూరపులోని జనతా ప్రజాస్వామిక దేశాలు సాధించిన ఫలితాలు అలాంటివి.

చైనా చేపడుతున్న మార్గం కూడా ఇదే.

వ్యవసాయక విప్లవం విజయవంతమైన తరువాత ఇండోనేషియాలో కూడా ఇదే జరుగుతుందని నేను అనుకుంటున్నాను.

2. జాతీయ సంఘటన

వాస్తవానికి కమ్యూనిస్టు పార్టీ బలహీనంగా ఉంటే, కార్మికుల కర్షకుల కూటమి మరియు జాతీయ సంఘటన రెంటి నిర్మాణాన్నీ ఏక కాలంలో నిర్మించడంలో అసమర్థమైనది అయితే ఈ రెండు సామాజిక సంస్థల మధ్య ఏదో ఒక దాన్ని ఎంచుకోవలసి ఉంటుంది. అప్పుడు అది కార్మిక కర్షక ఐక్య సంఘటన నిర్మాణాన్ని ప్రధాన కర్తవ్యంగా స్వీకరించి తన శక్తులన్నిటినీ దాని నిర్మాణానికి కేంద్రీకరించాలి. కానీ అటువంటి పరిస్థితిని అవసరమైనదిగా పరిగణించలేము. అందుకు భిన్నంగా కావలసింది, కార్మిక కర్షక సంఘటన, మరియు జాతీయ సంఘటనలు రెంటినీ ఏక కాలంలో నిర్మించే అవకాశాన్ని పార్టీ పొందడం. ఈ సందర్భంగా గుర్తుంచుకోవలసిన విషయం జాతీయ సంఘటన, అంతర్గత ప్రగతి నిరోధకులపైన పోరాటానికే కాదు విదేశీ ప్రమాదానికి వ్యతిరేకంగా కూడా విజయవంతమైన పోరాటానికి ఖచ్చితంగా అవసరం, మరియు ముఖ్యమైనది.

Edit with WPS Office

అందువలన నా సలహా ఇది: విప్లవకరమైన వ్యవసాయ కార్యక్రమం ద్వారా కార్మిక కర్షక సంఘటన నిర్మిస్తూనే, మీరు అదేసమయంలో కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఈ ఐక్య సంఘటన లోపల కీలక పాత్రపోషించడానికి వీలుగా జాతీయ ఐక్య సంఘటనను అభివృద్ధి చెయ్యడానికి మరియు బలోపేతం చెయ్యడానికి, చర్యలు చేపట్టాలి.

3. మిగిలిన వాటిపై వ్యాఖ్యలను మీ లేఖ కోరలేదు.

కమ్యూనిస్టు అభివందనాలతో

J. స్టాలిన్

*****

Edit with WPS Office

Letter to Comrade D.N. Aidit on the Question of the Survivals of Feudalism and the National Front

(February 16, 1953) J.V. Stalin

Introduction

This letter is a part of the lengthy exchanges between Stalin and D.N. Aidit in relation to the rewriting of the party programme of the Communist Party of Indonesia.

(1) Stalin explained the retention of the colonial status of Indonesia after the departure of the Dutch in 1949 so that the country remained a colony of the Netherlands. In the letter below Stalin expatiated on the features of the feudal survivals in Indonesia. These observations have a value for the contemporary semi-colonial and dependent countries including India. Stalin emphasised the necessity of maintaining a distinction between asserting the existence of feudal survivals/semi-feudalism in a country and maintaining that feudalism still existed as a whole. This has an importance for the discussions in India. But it is also of importance to note that in India each modification of the survivals of feudalism (the Permanent Settlement of 1793, the defeat of Mughal landlordism in 1857, the land reforms of the 1950s) have been projected by the reformist left as the termination of the feudal survivals and the victory of capitalism in the rural sector. Stalin's references to the monopoly of land possession under semi-feudalism is also of particular value to India where the 'land reforms' of the 1950s preserved a situation where the top 15% of the landowners hold the same percentage of land as prior to the 'reforms' even though the composition of this 15% has changed: thereby preserving the remnants of feudalism in the countryside. Similarly in the rural relations India experiences the widespread payment of rent in kind to the landlord through sharecropping; the payment to the landlord of labour rent in the form of begar; the peasant, moreover, is subjected to extensive debt slavery as outlined by Stalin. India additionally suffers from the extensive survivals of the pre-feudal caste system as well as the remnants of tribalism. The letter of Stalin confirms the actuality of the extensive survivals of feudalism in contemporary India.

Vijay Singh

Reference: 1. revolutionarydemocracy.org/archive/cpindonesia.htm

Edit with WPS Office

To Comrade D.N. Aidit

I have received your letter of January 13, 1953. I did not intend to reply to you, as I thought that it was possible to put this off until our next meeting. But later I learnt that your comrades were expecting an answer. Therefore I have decided to reply without waiting until we meet.

1. The Peasant Question.

It is a welcome fact that there are no longer any disagreements between us on the peasant question. But I think that there should not only be no disagreements between us, but no misunderstandings at all on this question. I have in mind one passage in your letter, which says; “we will make the work among the peasants, that is, the abolishment of feudalism as our main work.” This sentence may give rise to misunderstanding, since people may think that in Indonesia there exists full, 100 per cent, feudalism; which, of course, is incorrect. During our talk, I already said that there is not, and cannot be, 100 per cent feudalism in Indonesia, just as there was not in Russia before the October Revolution in 1917, just as there was not in China or other People’s Democracies before the beginning of the anti-feudal revolution.

It may be asked, to what extent did feudalism actually exist then in those countries and what exists now in Indonesia? There was, of course, not 100 per cent feudalism there, but there were important and onerous survivals of feudalism. The Russian Communists spoke of the survivals of feudalism when they roused the peasants against the landlords in 1917. The survivals of feudalism were also mentioned during the carrying out of the “agrarian reform”. I think that the same thing is taking place in Indonesia, therefore, in drafting the programme, the formula about the abolition of feudalism should be replaced by the formula about the abolition of the survivals of feudalism, as being more exact.

Of course, in some articles and letters the formula of the abolition of feudalism is sometimes used and this does not always arouse objection. When, however, it is a question of drafting a programme, it is necessary to be quite exact and precisely for this reason preference should be given to the formula about the abolition of the survivals of feudalism.

The question arises: what are these survivals of feudalism, what is their essence?

They are, in the first place, the actually existing right of the big landowners to monopoly possession of the land cultivated by the peasants, the majority of the peasants being unable in view of their poverty — to own land and therefore being compelled to rent land from the landowners on any terms (“monopoly right” of the landowners to the land under feudalism).

Edit with WPS Office

They are, in the second place, payment to the landlords of rent in kind, which constitutes a considerable proportion of the peasant harvest and which leads to the impoverishment of the majority of the peasants (“obligation of payment in kind” under feudalism).

They are, in the third place, the system of rent in the form of labour on the landlords’ estates, carried out with the aid of primitive peasant equipment, which puts the majority of the peasants in the position of serfs (“Corvée” under feudalism).

They are, finally, a dense network of debts, enmeshing the majority of the peasants, making them insolvent debtors and putting them in the position of slaves in relation to the land-owners (“debt slavery” under feudalism).

The consequences of all these survivals of feudalism are well-known: technical backwardness of agriculture, impoverishment of the majority of the peasants, contraction of the internal market, impossibility of industrialising the country.

Hence, the immediate task of the Communists is to eliminate the survivals of feudalism, to develop the anti-feudal agrarian revolution, to transfer without compensation the landowners’ land to the peasants as their private property.

The question arises: does not temporarily renouncing the nationalisation of the land and the division of the landowners’ lands among the peasants as their private property mean renouncing socialist prospects in the development of agriculture? No, it does not.

In Russia it was possible and necessary to proceed to the nationalisation of the land by a direct route and not through the division of the landowners’ lands, since favourable conditions for this existed there, viz: a) the principle of private property in land did not obtain due popularity and was even undermined among the majority of the peasants owing to the presence in Russia of the peasant commune with its periodical re-divisions of land; b) the peasants themselves, the majority of them, considered that “the land belongs to no one, the land belongs to God, but the fruits of the earth should belong to those who labour on the land”; c) the strongest workers’ party in the country, the Bolshevik Leninist Party, which enjoyed confidence among the peasants, stood for nationalisation, conducted propaganda for nationalisation of the land; d) the strongest peasants’ party in the country, the Socialist-Revolutionary Party, in spite of its petty-bourgeois and kulak nature, also stood for nationalisation, and conducted propaganda for nationalisation of the land. All this created a favourable situation for carrying out nationalisation of the land in Russia.

The situation was different in the People’s Democracies. These favourable conditions not only did not exist there, but, on the contrary, the principle of private property in land became so rooted in the life of the peasants that they did not

Edit with WPS Office

conceive of the agrarian revolution in any other form than that of the division of the landowners' estates into private property. As regards the slogan of nationalisation of the land, the peasants' attitude to it was one either of indifference or of great distrust, because they believed that nationalisation of the land means an attempt to take away from the peasant owners the land that they owned. Consequently, it was necessary in those countries to proceed to the nationalisation of the land and to socialist prospects in the development of agriculture, not directly but in a round-about way — through the division of the landowners' lands.

Seven or eight years have passed since the agrarian revolution in the People's Democracies of Europe. What did the division of the landowners' lands lead to there in this period, what results did it produce? It should be noted first of all that the agrarian revolution did not put a stop to the differentiation of the peasantry there, but, on the contrary, has intensified it recently, by dividing the peasantry into three groups the poor peasants (the majority), middle peasants (25-30 per cent), kulaks (5-10 per cent). Further, the poor peasants became convinced that the land alone, which they received as a result of the agrarian revolution, was insufficient for any considerable improvement of their material position, that for this they needed also livestock and equipment, sufficient quantities of seeds and agricultural machinery. The peasants, however, experienced a great lack of all these things. Hence the working peasants came to the conclusion that it was necessary to combine the small land holdings of the peasants and their equipment in a single large-scale co-operative farm on a large area of land and to require the assistance of the state in the form of tractors, combines and other agricultural machinery. In other words, the working peasants in those countries took the path of collective farms, the path of socialist development.

As regards nationalisation of the land it is being prepared and beginning to be carried out in those countries in a rather peculiar way, namely, by promulgating a series of separate laws restricting the right to private ownership of land and making difficult or even altogether prohibiting the sale and purchase of land. This is the path towards nationalisation of the land.

Such are the results of the agrarian revolution and the division of the landowners' lands in the People's Democracies of Europe.

It is this path that China is taking too.

I think that the same thing will happen in Indonesia after the victory of the agrarian revolution there.

2. The National Front.

Of course, if the Communist Party is so weak that it is incapable of simultaneously taking up both the organisation of an alliance of the workers and peasants and of the creation of a national front then it will have to choose between these two social undertakings and concentrate its forces on the organisation of an

Edit with WPS Office

alliance of the workers and peasants as the more important task. But such a contingency cannot be considered in any way desirable. It would be desirable, on the contrary, for the Party to gain the possibility of building simultaneously both the alliance of the workers and peasants and the National Front. In this connection it should be borne in mind that the National Front is certainly essential and important for a successful struggle not only against the internal reaction but also against the foreign menace.

Hence my advice is: in organising the alliance of the workers and peasants on the basis of a revolutionary agrarian programme you should take up at the same time the improvement and strengthening of the united National Front so that the Communist Party will acquire in time a leading position within this front.

3. For the rest, your letter does not call for any comment.

With Communist greetings,

J. Stalin